

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 3. 11. 2021 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Faita a soudkyň JUDr. Libuše Chudíkové a JUDr. Ivany Růžickové v trestní věci obžalované [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED], státní občanky [REDACTED] republiky,

takto:

K odvolání obžalované [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED], se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 7. 9. 2021 č. j. 2 T 103/2020 – 335 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že

Podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku **se zrušuje** výrok o vině i o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Rokycanech ze dne 4. 3. 2020, č.j. 2 T 23/2020-665, který byl obžalované doručen 11. 3. 2020 a nabyl právní moci dne 20. 3. 2020, jakož i všechny další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad, a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními ve zrušeném trestním příkazu se

obžalovaná

[REDACTED] [REDACTED] rozená [REDACTED] narozená [REDACTED] v [REDACTED] [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] okres [REDACTED] státní občanka [REDACTED] republiky,

uznává vinnou, že

1.

se záměrem získat majetkový prospěch v rámci žádosti o dávku sociální péče - příspěvek na péči u Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště [REDACTED] ze dne 30. 7. 2015 a v rámci následných

přezkumů při opakovaných sociálních šetřeních prováděných sociální pracovníci v místě svého bydliště v [REDAKCE], okres [REDAKCE] a v ordinacích odborných lékařů záměrně a vědomě v rozporu se svým skutečným zdravotním stavem předstírala skutečnosti rozhodné pro přiznání, nárok a výplatu sociální dávky - příspěvek na péči příslušného stupně, a to neschopnost zvládat 7 základních životních potřeb bez pomoci jiné osoby posuzovaných podle § 9 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, na základě čehož jí byl rozhodnutím Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště [REDAKCE] ze dne 3. 5. 2016 s platností od 1. 2. 2016 zvýšen příspěvek na péči z 800 Kč na 8 000 Kč, neboť byla dle § 8 odst. 2 uvedeného zákona považována za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve stupni III. - těžká závislost, přitom pod identitou osoby [REDAKCE] narozené [REDAKCE], státní příslušnost [REDAKCE] republika nejméně od poloviny roku 2016 do května roku 2017 pracovala jako [REDAKCE] v zařízeních [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE], [REDAKCE] v důsledku čehož jí byla neoprávněně vyplácena za období od 1. 2. 2016 do 31. 7. 2016 částka ve výši 8.000 Kč měsíčně a od 1. 8. 2016 do 31. 12. 2017 ve výši 8 800 Kč, čímž poškozené České republice v zastoupení Úřadem práce České republiky, Krajská pobočka v Plzni, Kontaktní pracoviště [REDAKCE] IČO: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], způsobila škodu v celkové výši nejméně 197 600 Kč,

2.

se záměrem získat majetkový prospěch v rámci žádosti o sociální dávku - příspěvek na péči u Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště [REDAKCE] ze dne 30. 7. 2015, v období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 při sociálním šetření prováděném sociální pracovníci v místě svého bydliště v [REDAKCE] okres [REDAKCE] a v ordinacích odborných lékařů záměrně a vědomě v rozporu se svým skutečným zdravotním stavem předstírala, že není schopna zvládat základní životní potřeby bez pomoci jiné osoby, tedy skutečnosti rozhodné pro přiznání, nárok a výplatu uvedené dávky, neboť nárok na příspěvek na péči má osoba starší 1 roku, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v důsledku čehož jí byla neoprávněně vyplácena za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 částka ve výši 8 800 Kč měsíčně, čímž způsobila poškozené České republice prostřednictvím Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], IČO: [REDAKCE] škodu v celkové výši 70 400 Kč,

tedy

ad 1 – 2) sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu,

3.

se záměrem získat majetkový prospěch v rámci žádosti o sociální dávku - příspěvek na péči u Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště [REDAKCE] ze dne 30. 7. 2015, v období od 1. 9. 2018 do 29. 2. 2020 při sociálním šetření prováděném sociální pracovníci v místě svého bydliště v [REDAKCE] okres [REDAKCE] a v ordinacích odborných lékařů záměrně a vědomě v rozporu se svým skutečným zdravotním stavem předstírala, že není schopna zvládat základní životní potřeby bez pomoci jiné osoby, tedy skutečnosti rozhodné pro přiznání, nárok a výplatu uvedené dávky, neboť nárok na příspěvek na péči má osoba starší 1 roku, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v důsledku čehož jí byla neoprávněně vyplácena za období od 1. 9. 2018 do 30. 6. 2019 částka ve výši 8 800 Kč měsíčně a za období od 1. 7. 2019 do 29. 2. 2020 částka ve výši 12 800 Kč měsíčně, čímž způsobila poškozené České republice prostřednictvím Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], IČO: [REDAKCE] škodu v celkové výši 190 400 Kč,

tedy

sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchala

ad 1 – 2) pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku,

ad 3) přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 45 odst. 1 trestního zákoníku **k společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **3 (tři) let.**

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalované **ukládá**, aby podle svých sil uhradila škodu způsobenou trestným činem.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená Česká republika v zastoupení Úřadu práce ČR - krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], se svým nárokem na náhradu škody **odkazuje** na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Okresní soud uznal napadeným rozsudkem obžalovanou [REDAKCE] pod body 1. – 3. výroku o vině vinnou dvojnásobným pokračujícím přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, a to jednáním popsáním ve výroku tohoto rozsudku krajského soudu. Podle § 209 odst. 3, § 43 odst. 1 a § 45 odst. 1 trestního zákoníku jí uložil úhrnný společný trest odnětí svobody v trvání 2 let. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku jí výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku jí uložil, aby podle svých sil uhradila škodu způsobenou trestným činem. V souvislosti s ukládáním společného trestu podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku zrušil výrok o vině i o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Rokycanech ze dne 4. 3. 2020 č. j. 2 T 23/2020 – 665, který byl obžalované doručen dne 11. 3. 2020 a nabyl právní moci dne 20. 3. 2020, jakož i všechny další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázal poškozenou Českou republiku v zastoupení Úřadu práce ČR - krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště [REDAKCE] s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Obžalovaná [REDAKCE] podala proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě odvolání. Prostřednictvím své obhájkyne ho zaměřila proti všem výrokům napadeného rozsudku. Namítla, že okresní soud nedostatečně zjistil její zdravotní stav. Z předložené četné lékařské dokumentace plyne, že se obžalovaná dlouhodobě léčí s četnými zdravotními obtížemi. Okresní soud přesto uzavřel, že jimi netrpí. Nelze vyloučit i s ohledem na psychické potíže obžalované, že může být o svých potížích psychosomatického rázu přesvědčena. Odvolatelka namítá, že jí nebylo prokázáno úmyslné zavinění. Je plně přesvědčena o existenci svých zdravotních obtížích, jež pocítuje. Obžalovaná podotýká, že je negramotná, respektive neumí číst. Proto vystávají

pochybnosti ohledně rozsahu, v jakém si byla vědoma obsahu listin, které podepisovala v souvislosti se žádostí o sociální dávku, včetně podmínek pro její přiznání.

3. Obžalovaná navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil a zprostil ji obžaloby, nebo aby po zrušení věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
4. Státní zástupce ve veřejném zasedání konaném o odvolání označil napadený rozsudek ve všech výrocích za správný. Navrhl odvolání obžalované zamítnout.
5. Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalované podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad. K odvoláním nevytykány vadám mohl přihlídnout tehdy, pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadených výroků.
6. Řízení předcházející vyhlášení napadeného rozsudku proběhlo bez procesních vad. Orgány přípravného řízení i soud prvního stupně dodržely ustanovení zabezpečující objasnění věci a právo obžalované na obhajobu. To nebylo jejich postupem omezeno ani zkráceno, v řízení před soudem jí byla přiznána bezplatná obhajoba a následně ustanovena obhájkyň.
7. Okresní soud provedl dostatek důkazů, které mu umožnily zjistit skutkový stav věci v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Rozsah dokazování je úplný, když strany (ani odvolatelka) jeho doplnění nenavrhovaly.
8. Soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu). V odůvodnění napadeného rozsudku přesvědčivě a logicky zdůvodnil, k jakým skutkovým závěrům dospěl, na základě jakých důkazů, jak provedené důkazy hodnotil a jak se vypořádal s obhajobou obžalované. Krajský soud se s touto argumentací (pokud jde o hodnocení důkazů zejména pod bodem 6. odůvodnění) zcela ztotožnil, proto na ni může z důvodu stručnosti odkázat. Koneckonců obžalovaná v odvolání uplatňuje námitky, které uplatnila už v rámci své obhajoby před okresním soudem a ten na ně adekvátně reagoval a vypořádal se s nimi.
9. Obžaloba kladla obžalované za vinu pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spočívající (zjednodušeně vyjádřeno) v tom, že obžalovaná se záměrem získat příspěvek na péči v rámci žádosti o jeho přiznání v červenci 2015 a dále v období od 1. 1. 2018 do 29. 2. 2020 při sociálním šetření prováděném sociální pracovníci v místě jejího bydliště a v ordinacích odborných lékařů záměrně předstírala, že není schopna zvládat základní životní potřeby bez pomoci jiné osoby, tedy skutečnosti rozhodné pro přiznání, nárok a výplatu této dávky. V důsledku toho jí byla dávka neoprávněně přiznána a vyplácena v období od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2019 ve výši 8 800 Kč měsíčně a v období od 1. 7. 2019 do 29. 2. 2020 (kdy jí byla odebrána) ve výši 12 800 Kč měsíčně. Měla tak způsobit za uvedené období (od 1. 1. 2018 do 29. 2. 2020) škodu v celkové výši 260 800 Kč.
10. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl v podstatě ke shodným skutkovým závěrům. Svá skutková zjištění opřel především o znalecké posudky, zejména o dodatek ke znaleckému psychiatrickému posudku znalkyně MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] vypracovaný poté, co obžalovaná absolvovala v říjnu a listopadu 2019 soudně nařízené pozorování duševního stavu v Psychiatrické nemocnici v [REDAKCE]. Právě výsledky tohoto pozorování byly podkladem pro vypracování dodatku ke znaleckému psychiatrickému posudku a svědčí jednoznačně o tom, že obžalovaná somatické i psychické zdravotní potíže simulovala. Okresní soud závěry tohoto znaleckého posudku včetně dodatku a výsledků pozorování výstižně rekapituluje pod bodem 4. odůvodnění napadeného rozsudku. Mimo jiné z nich vyplývá, že obžalovaná příznaky duševní poruchy i poruchy hybnosti simuluje. Při pobytu v nemocnici se nakonec pohybovala volně a byla plně samoobslužná i komunikativní. Znalkyně upozornila na konkrétní detaily, které obžalovanou v průběhu pozorování usvědčily z předstírání veškerých poruch. Odvolací námitka (a obhajoba) obžalované, že žádné zdravotní potíže nepředstírala, byla spolehlivě vyvrácena. Skutková zjištění

soudu prvního stupně zcela odpovídají obsahu provedených důkazů a jejich zákonnému hodnocení.

11. Soud prvního stupně v zásadě použil zákonnou právní kvalifikaci jednání obžalované. To posoudil jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Tohoto trestného činu se v základní skutkové podstatě dopustí mimo jiné pachatel, který se obohatí tím, že uvede někoho v omyl. Dopouští se tedy podvodného jednání. Pro potřeby právní kvalifikace v projednávané věci je třeba vyhodnotit, o jaký trestný čin se svou povahou jedná. Obžalovaná se podvodného jednání dopustila už v červenci 2015 ve fázi podání žádosti o přiznání příspěvku na péči pro neschopnost zvládat sedm základních životních potřeb bez pomoci jiné osoby. Už tehdy předstírala své zdravotní problémy a dávka jí byla přiznána a následně i opakovaně měsíčně vyplácena. Obžalovaná uváděla tímto způsobem i nadále v omyl její odborné ošetřující lékaře a sociální pracovnice, které ji navštěvovaly v místě bydliště a posuzovaly její stav a účelné využití příspěvku. Každá taková dílčí návštěva, ať už lékaře nebo ze strany sociálních pracovníků, je dalším dílčím útokem pokračujícího přečinu podvodu. Kromě toho si ovšem obžalovaná soustavně nechávala dávky vyplácet, tím tento protiprávní stav udržovala. To se v podstatě dělo kontinuálně od 1. 2. 2016, kdy jí byla vyplacena první dávka, až do 29. 2. 2020, kdy jí byla dávka odebrána. Takto pojaté jednání obžalované tedy naplňuje znaky pokračujícího trestného činu podvodu s prvky trestného činu trvajícího. Pro oba tyto typy trestných činů platí ustanovení § 12 odst. 11 trestního řádu, podle něhož pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek. Sdělením obvinění se rozumí buď okamžik doručení usnesení o zahájení trestního stíhání obviněnému, nebo doručení návrhu na potrestání. Pokud tedy obžalovaná pokračovala v tomto jednání i po těchto meznících, je třeba nové jednání posoudit už jako nový skutek.
12. Okresní soud se těmito zásadami řídil. Dospěl k závěru, že mezníkem ve smyslu § 12 odst. 11 trestního řádu je den 17. 9. 2018, kdy bylo obžalované doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání posléze vedené u Okresního soudu v Rokycanech pro stejný přečin pod sp. zn. 2 T 23/2020. Období zahrnuté do obžaloby podané v projednávané věci od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 bylo proto nutné „přiradit“ jako součást pokračujícího trestného činu k jednání, za které byla obžalovaná již pravomocně odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 4. 3. 2020 č. j. 2 T 23/2020 – 665, který nabyl právní moci dne 20. 3. 2020, a v návaznosti na to za celé toto jednání (období) ukládat společný trest podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku. Jednání obžalované vymezené obdobím od 1. 9. 2018 do 29. 2. 2020 tvoří už nový skutek, který je nutné přiměřeně právně kvalifikovat a ukládat za něj též úhrnný trest podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku.
13. Soud druhého stupně přesto napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině. Učinil tak proto, že okresní soud sice postupoval podle výše zmíněných zásad, ovšem nepřesně formuloval právní větu. Uvedl, že obžalovaná popsáním jednáním spáchala pod body 1. – 3. dvojnásobný pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Takové označení je zavádějící. Obžalovaná spáchala pod body 1. a 2. výroku o vině pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, ale další samostatný přečin podvodu podle tohoto ustanovení spáchala pod bodem 3. Krajský soud pouze z tohoto důvodu zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a zmíněnou vadu vlastním rozhodnutím napravit. Zbývá dodat, že celková škoda (výše neoprávněně vyplacených dávek) u obou skutků přesahuje aktuální minimální hranici tzv. větší škody (nejméně 100 000 Kč), proto byly oba skutky důvodně právně posouzeny i podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku.
14. Další odvolací námitka obžalované spočívala v tom, že je v podstatě negramotná, neumí číst, nevěděla, co při žádosti o přiznání příspěvku na péči podepisuje, dali jí to podepsat její příbuzní. Ani tuto obhajobu nelze akceptovat. Obžalovaná byla v rámci pozorování v PN [REDAKCE] opakovaně psychologicky vyšetřena. Byl u ní zjištěn intelekt v pásmu nižšího průměru, tedy žádný výrazný defekt intelektu. Tomu odpovídá i to, že sama při psychologickém vyšetření ke své

anamnéze uvedla, že jí to šlo ve škole, vyučila se jako [REDAKCE] – [REDAKCE] po škole nastoupila jako [REDAKCE] následně pracovala jako [REDAKCE]. Za zmínku stojí i zjištění, že obžalovaná v době, kdy neoprávněně pobírala příspěvek na péči, pracovala nejméně od poloviny roku 2016 do května roku 2017 pod identitou jiné osoby jako [REDAKCE]. Obžalovaná si musela být jednoznačně vědoma, jak jsou nastaveny podmínky pro přiznání příspěvku na péči z důvodu neschopnosti zvládat sedm základních životních potřeb bez pomoci jiné osoby, a právě tuto neschopnost vědomě a záměrně simulovala. Zda tak činila z vlastní iniciativy či byla ovlivněna příbuznými, není vůbec důležité. Nepochybně byla schopna adekvátně vyhodnotit důsledky své simulace a byla si vědoma toho, že právě v této důsledku této simulace jí bude neoprávněně přiznána a dlouhodobě vyplácena dávka sociální péče. Jednala nepochybně v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

15. Krajský soud pouze z důvodu výše popsané vady zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, podle § 259 odst. 3 trestního řádu o něm sám znovu rozhodl skutkově shodně jako soud prvního stupně s tím, že výše popsaným způsobem upravil právní větu a zrušující výrok podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku předřadil před skutková zjištění. V návaznosti na to musel krajský soud zrušit též výrok o trestu a výrok o odkazu poškozeného na občanskoprávní řízení. Nic mu nebránilo, aby o nich znovu rozhodl. Pokud jde o trest, zopakoval co do druhu i výměry trest uložený soudem prvního stupně. Uložil tedy obžalované podle § 209 odst. 3, § 43 odst. 1 a § 45 odst. 1 trestního zákoníku společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon jí podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let. V rámci podmíněného odsouzení jako podmínku pro osvědčení se ve zkušební době obžalované podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku uložil, aby podle svých sil uhradila škodu způsobenou trestným činem. Takto stanovený trest odpovídá všem zákonným hlediskům, okolnostem případu a osobě obžalované. V tomto směru lze odkázat na argumentaci soudu prvního stupně pod bodem 8. odůvodnění. Uložení podmíněného trestu obžalované umožňuje zejména zjištění, že před spácháním činu vedla řádný život (nebyla soudně trestána), nepřetěžuje jí tedy recidiva. Soud druhého stupně rovněž ve svém rozsudku zopakoval výrok, jímž byla podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozená Česká republika v zastoupení Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště [REDAKCE] odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních (tento výrok byl převzat zrušeného trestního příkazu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí

dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 3. 11. 2021

JUDr. Pavel Fait v. r.
předseda senátu